

BITTER

Victoria Farkas

BITTER

Mistral, Amsterdam 2013

Voor Jan

© 2013 Victoria Farkas
© 2013 Uitgeverij Mistral, Amsterdam
Omslagontwerp Riesenkind
Omslagbeeld Shutterstock
Auteursfoto Patricia Volmer
Typografie en zetwerk Perfect Service

ISBN 978 90 488 1813 6
NUR 331

www.victoriafarkas.nl
www.uitgeverijmistral.nl
[www.twitter.com/Mistral_boeken](https://twitter.com/Mistral_boeken)
www.facebook.com/uitgeverijmistral
www.facebook.com/victoriafarkaswelkom

Mistral is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

Dit boek is ook leverbaar als e-book:
ISBN 978 90 488 1820 4

Vandaag waren ze negen jaar samen, constateerde Judith ter Horst-Bosch tevreden. Twee jaar geleden waren ze getrouwd, op dezelfde datum als de dag waarop ze elkaar hadden leren kennen. Ze vierden het vandaag met hun beste vrienden, een gemêleerd gezelschap dat in de loop der jaren was ontstaan.

Ze had alles tot in de puntjes geregeld. Het cateringbedrijf had eerder die dag het bestelde driegangendiner, hapjes en amuses afgeleverd. Het hoofdgerecht had ze in de oven gezet, op de juiste temperatuur. De rest stond in de koelkast of op het marmeren aanrecht.

Ze maakte al jaren gebruik van het cateringbedrijf, en niet alleen bij speciale gelegenheden als deze, maar ook als er vrienden kwamen eten. Judith en Arnoud ter Horst-Bosch hadden allebei een drukke baan en wilden de kostbare tijd die ze met hun vrienden hadden het liefst niet boven dampende potten en pannen doorbrengen. Doordeeweeks kookte degene die het eerst thuis was, en dan nog gebeurde het vaak genoeg dat ze iets afhaalden of lieten bezorgen. Koken had nooit een centrale plek in hun leven ingenomen, eten daar-entegen des te meer.

De tafel was gedekt, de champagne lag in de koeling en werkster Ilonka was vandaag nogmaals door de villa gegaan.

Judith zou zich ontspannen moeten voelen, maar het tegendeel was het geval. Ze voelde zich onrustig, zelfs een beetje down – een gevoel dat ze lange tijd niet had gehad. Ze weet het aan de tijd van het jaar, begin april. Het was een lange winter geweest, die nog altijd voort leek te duren. Ze verlangde naar de zon. Misschien had Arnoud zin om binnenkort een paar dagen een appartement in Rome te huren, of kon ze haar vriendinnen overhalen met haar mee te gaan.

Ze glimlachte bij de gedachte aan haar vriendinnen. Het was een bij elkaar geraapt zootje. Een paar keer in de week sprak ze wel met een van hen, soms lunchten ze samen en wekelijks spraken ze met of zonder aanhang af in grand café Willemspark, een brasserie in Oud-Zuid. Elke vrijdagmiddag reserveerden ze dezelfde tafel om met drank en oesters het weekend in te luiden. Maar de laatste tijd was het onrustig binnen de groep en was er veel onderhuidse spanning.

Van beneden drong het geluid tot haar door van een fles die werd ontkurkt: Arnoud liet de wijn vast ademen. Judith keek op haar horloge. Ze had nog tijd voordat de gasten zouden komen, maar ze besloot naar beneden te gaan. Wie weet kon ze nog iets doen en zou haar onrustige gevoel verdwijnen. Nog eenmaal wierp Judith een kritische blik in de spiegel. Toen sloot ze de slaapkamerdeur achter zich en liep de trap af.

Ze dacht terug aan haar huwelijksdag. Die was perfect geweest, en uiteindelijk precies zoals ze het wilde. Zij in een prachtige jurk, ontworpen door Sophie Cranston, die inmiddels bekend was geworden als de ontwerpster van de trouwjurk van Kate Middleton. Hij strak in pak, zijn stropdas kleurend bij haar jurk, zoals het hoorde.

Ze trouwden in de Vondelkerk, vlak bij hun villa aan de Sophialaan. Ze werd weggegeven door Arnouds jongere broer. Wat had ze haar ouders gemist die dag. Vooral haar moeder zou het prachtig gevonden hebben als ze vanuit haar ouderlijk huis was getrouwd.

Na de kerkelijke inzegening hadden ze een uitgebreide receptie gegeven in grand café Amsterdam, dat ze voor de gelegenheid hadden afgehuurd. Kosten noch moeiten waren gespaard, en 's avonds hadden ze met een select gezelschap in het sterrenrestaurant van Ron Blaauw gegeten. Het glitteren glamourfeest maakte de dag compleet. Alles was perfect geweest.

De volgende dag bracht een taxi hen naar Schiphol en vierden ze de eerste dag van hun getrouwde leven op tien kilometer hoogte, op weg naar een vijfsterrenresort op een van de vele idyllische eilanden van de Malediven. Tien dagen lang pure romantiek in de zuiverste betekenis van het woord.

Judith zuchtte weemoedig toen ze via de riante woonkamer met erkers de eetkamer in liep. Met een vlugge blik inspecteerde ze de zorgvuldig gedekte eettafel. Ze legde een mes recht en streek het damasten tafelkleed bij een van de hoeken glad. Een stoel trok ze een centimeter naar achteren, zodat die in een rechte lijn kwam te staan met de andere stoelen. Op het moment dat ze een bloem in het grote boeket rangschikte, kwam Arnoud de kamer binnen.

Hij was casual gekleed in een diepblauwe jeans met daarboven een trui van kasjmier. Judith glimlachte naar hem. Na al die jaren vond ze hem nog altijd woest aantrekkelijk en had ze zelfs af en toe nog vlinders in haar buik.

Zachtjes gaf ze hem een kus op zijn wang. Zijn baard

prikte, maar dat gaf niet. De baard stond hem fantastisch en maakte hem nog aantrekkelijker. Ruiger, alsof hij met zijn baard meer man was dan gladgeschoren. Een man uit de tijd dat mannen hun vrouwen aan hun haren mee hun hol in sleepten.

Die gedachte alleen al wond Judith vreselijk op en riep een oergevoel bij haar wakker, maar ze beheerste zich. Het zou niet lang meer duren voordat hun vrienden op de stoep zouden staan.

Voor de laatste keer inspecteerde ze de woonkamer; ze schudde een kussentje op de bank op en zette het recht.

In de keuken wierp ze een blik in de oven. De reerug mocht niet droog worden; dat zou het hele hoofdgerecht bederven. Ze opende de oven en een hete damp ontsnapte. Het rook heerlijk. Met een lepel schepte ze een paar keer jus over het vlees, zodat het sappig bleef. Ze had het heel voorzichtig gedaan, maar tot haar grote ergernis zag ze dat er toch een spettertje op haar blouse terechtgekomen was.

‘Ik ben even boven,’ zei ze tegen Arnoud, die haar achternagelopen was, waarna ze terugging naar de slaapkamer om zich om te kleden voordat de deurbel zou gaan. Snel trok ze een zwarte blouse van zijde aan en haar Evisu-jeans, die ze begin dit jaar had gekocht in Tokio toen ze daar een paar dagen waren. Ze borstelde haar halflange haar en controleerde haar make-up.

De rode wijn die ze bij het hoofdgerecht zouden drinken stond te ademen. Arnoud ter Horst-Bosch was de keuken in

gelopen. Hij opende de koelkast om er alvast een fles champagne uit te halen, waarmee hij de gasten welkom wilde heten. Hij opende de Moët, schonk een champagneglas vol, wilde een tweede volschenken, maar bedacht zich toen. Gulzig nam hij een slok. Uitstekend spul. De drank gleed naar binnen.

Negen jaar waren ze samen. Negen jaar alweer, waarvan twee jaar getrouwd. Voor hem had dat niet gehoeven: trouwen, getrouwd zijn. Voor hem was zijn relatie met Judith goed genoeg. Daar had hij geen ring voor nodig. Daar had hij de woorden 'in voor- en tegenspoed' niet voor nodig, en 'tot de dood ons scheidt' al helemaal niet.

Hij vond trouwen larienkoek, uitgevonden door de Kerk om de schapen in het gareel te houden. Later was het vol overgave overgenomen door gemeentes, die in de dankbare positie verkeerden dat ze er hun kas mee konden spekken.

Lange tijd had hij gemeend dat Judith er net zo over dacht als hij. Totdat de eerste hints kwamen. Eerst voorzichtig: blijven staan voor de etalage van een juwelierszaak waar trouwringen uitgestald waren, luchtige verhalen over collega's die gingen trouwen, en maanden later een uitgebreid verslag van hun trouwdag, met daarbij de vermelding dat zij het toch echt anders zou aanpakken.

Waarom wilden vrouwen op een gegeven moment trouwen? Vanwege de vastigheid? Zekerheid? Was het een afbakening, zoals hondjes overal plassen om andere hondjes te laten weten dat dit hun territorium is? Was het omdat het zo hoorde? Hij nam nog een slok.

Bij Judith wist hij zeker dat het een combinatie was van al die dingen, maar dat ze vooral had willen trouwen omdat het zo hoorde: een volgende stap die gezet moest worden.

Verliefd, verloofd, getrouwd. Zo deed je dat, en Judith vond dat ook. Ze wilde een ring om haar vinger; ze wilde iedereen tonen dat zij van hem was en hij van haar.

Niet lang daarna was hij door de knieën gegaan. Letterlijk. In Costa Rica, waar ze op vakantie waren. Judith was door het dolle heen geweest, had tranen met tuiten gehuild en hing nog voordat ze de champagne hadden geopend al met haar vriendinnen en collega's aan de lijn. Ze ging trouwen! En langzaam was Judith in een *bridezilla* veranderd. Hij had het haar vergeven. Het was iets waar ze zich helemaal op kon storten. Het andere hoefde ze daardoor een tijdlang niet onder ogen te zien. Hij moest haar nageven dat ze werkelijk aan alles had gedacht, en hun huwelijksdag was overweldigend geweest.

Arnoud schonk zijn glas nogmaals vol en dronk het in één teug leeg bij de gedachte aan de tijd voordat ze getrouwd waren. Nee, van hem had het trouwen echt niet gehoeven. Hij hield toch wel van haar, of het nu was als zijn vriendin of als zijn vrouw.

Ineens dacht hij aan een van zijn vrienden en lachte. Blijkbaar bakenden niet alleen vrouwen hun territorium af. Pieter moest en zou trouwen, hoewel hij zijn vriendin amper een maand kende. Arnoud schudde zijn hoofd. Het verbaasde hem niet dat ze alweer uit elkaar waren.

Hij twijfelde even of hij zichzelf nog een keer zou inschenken, maar bedacht zich toen hij de deurbel hoorde. Relaxed liep hij de keuken uit en glimlachte toen hij langs de eettafel kwam. Het zag er weer oogverblindend uit en aan de grote tafel was plaats voor twaalf mensen.

Judith had oog voor detail en wist van elke saaie tafel

een prachtige thematisch gedekte dis te maken. Gezien de gelegenheid had ze ditmaal voor een romantisch thema gekozen. Tussen de gebroken witte borden, de antieke wateren wijnglazen en het zilveren bestek stonden kleine vaasjes met verschillende kleuren rozen. Met de hand geschreven naamkaartjes bij elk couvert gaven de tafelschikking voor de avond aan. Piepkleine menukaartjes, gedrukt op zachtroze papier, lagen op de borden als aankondiging van wat komen ging. Hij wist wat het zou zijn; hij had de schalen in de keuken al zien staan en een kijkje genomen onder de deksels.

Arnoud keek goedkeurend van de tafel naar de schalen in de keuken. Judith was een wereldvrouw, en ze deed alles wat in haar vermogen lag om het gezellig te maken en hem zo min mogelijk met huishoudelijke rompslomp lastig te vallen. Hij was al jaren succesvol in de private equity business en werkte vaak tachtig uur per week.

Hij liep de hal in, waar ze de statige marmeren trap af kwam gelopen. Met één hand hield ze losjes de leuning vast. ‘Ik doe wel open, schat,’ zei ze zacht. Haar ogen glinsterden.

Lucy stond voor de deur toen het bekende fluitje uit *Kill Bill* klonk. Snel pakte ze haar mobiel uit haar jaszak. Zodra ze de naam op het scherm zag, trok haar maag samen. Het was zover.

‘Met Lucy Lam.’

Aandachtig luisterde ze naar de stem aan de andere kant van de lijn, die haar in korte bewoordingen vertelde wat er aan de hand was.

Lucy keek op haar horloge. ‘Ik ben er over vijf minuten.’ Ze hing op. Eindelijk! Ze keek omlaag naar haar zilverkleurige jurkje en even overwoog ze zich te verkleeden, tot ze besepte dat ze daar helemaal geen tijd voor had. Ze moest gaan, wilde ze niet als laatste aankomen. Ze moesten het er maar mee doen. Alleen had ze nu wel de autosleutels nodig, en die lagen boven. Zou ze dan toch maar de fiets pakken? Het adres dat haar was opgegeven was nog geen vijf minuten van haar huis vandaan, maar de dienstwagen stond niet voor niets voor de deur. Bovendien lagen haar spullen in haar werkkamer.

Opgewonden opende ze de deur en rende de twee trappen op naar het appartement dat ze deelde met Feline Lindeman, haar beste vriendin. Sinds een halfjaar woonden ze in de Cornelis Schuytstraat, op de hoek met de Willemsparkweg. Beiden hadden ze een riante slaapkamer en werkkamer, en de rest van het appartement deelden ze.

Op weg naar haar werkkamer kwam ze Feline tegen.

‘Wat zie jij er verhit uit,’ merkte die op.

‘Ik ben opgeroepen,’ riep Lucy vanuit haar werkkamer. Ze griste de autosleutels van het bureau en draaide zich om. Feline stond haar in de deuropening aan te staren. ‘Betekent dat...?’

‘Yes, mijn eerste zaak,’ riep Lucy opgewonden, nog voor Feline haar vraag had kunnen afmaken.

Enthousiast haastte Feline zich naar Lucy toe en omhelsde haar. ‘Wat goed! Een dode?’

Lucy knikte, met haar gedachten nog bij het telefoontje. Het was Witteveen geweest, haar chef. Het zat er al een tijdje aan te komen, maar eindelijk had hij haar de leiding ge-

ven. Dit zou haar eerste eigen zaak worden. ‘Ik zal me tegenover het team moeten bewijzen, Fien.’

‘Dan zou ik maar gaan als ik jou was, voordat Pinas de moord al heeft opgelost en er voor jou niets meer te bewijzen valt.’

Lucy grinnikte bij de gedachte aan haar oudere collega, een stevige, sinds kort kalende Surinamer, die al bij de politie zat toen zij nog in de wieg lag. Ze waardeerde hem enorm. Hij was een politiemann in hart en nieren, met veel verstand van het vak, en ze had in de loop der jaren veel van hem geleerd.

‘Ik ga.’

‘Ik wil vanavond wel alle *juicy details*,’ hoorde ze Feline nog roepen.

Twee minuten later trapte Lucy het gaspedaal in. Ze kende Amsterdam als geen ander. Dat mocht ook wel als je er al je hele leven woonde. In *no time* reed ze de Van Breestraat in. Een aantal politiewagens en een ambulance hadden een blokkade opgeworpen door schuin in de smalle straat te gaan staan. Het blauwe zwaailicht weerkaatste in de ramen van de huizen.

Lucy parkeerde haar auto midden op straat, vlak achter de eerste politiewagen. Voor de deur stond een groepje buurtbewoners, nieuwsgierig, bezorgd of beide. Haastig liep Lucy erlangs, terwijl ze het groepje scande. Dat ging onbewust, een vaardigheid die iedere agent zichzelf had aangeleerd.

‘Goedenavond,’ groette ze de eerste agent die ze tegenkwam. Het was niet nodig haar badge te laten zien. Hij kende haar. Zij hem ook – van gezicht. Zijn naam was ze verge-

ten. Misschien had ze die nooit geweten. Er werkten zoveel agenten op het bureau.

‘Zo te zien had jij andere plannen vanavond,’ grijnsde de agent, terwijl hij het lint een halve meter voor haar omhooghield.

‘Werk gaat vóór plezier,’ reageerde Lucy, en ze trok de ceintuur van haar jas strakker om haar lichaam. Haar zilveren jurk, die tot vlak boven haar knieën kwam, was niet langer te zien. Uit haar tas pakte ze een doosje waarin sigaartjes zaten. Ze haalde er een uit, stak het op en nam een stevige haal. Ze moest eerst kalmeren voor ze naar binnen zou gaan.

‘Is Pinas er?’

De agent schudde zijn hoofd. ‘Ik hoorde dat jij de leiding hebt!’

Lucy knikte en nam snel een trek van haar Fantje om de brede grijns die ze voelde opkomen te verbergen.

‘Gefeliciteerd.’

‘Ja, ja, het is al goed,’ reageerde Lucy, alsof het niets voor haar betekende. ‘Wie heeft haar gevonden?’

De agent knikte in de richting van het huis op de begane grond aan de rechterkant. ‘Mevrouw Van Oldebarneveld, de onderbuurvrouw.’

‘Is dat die dame die ons al sinds ik hier sta vanachter de vitrage in de gaten houdt?’

‘Klein vrouwtje met gewatergolfd haar?’

Lucy keek de agent bevreemd aan.

Hij werd knalrood. ‘Eh... mijn vriendin volgt een kapersopleiding, vandaar dat ik weet dat haar kapsel...’

Lucy glimlachte. ‘Het is al goed, maar als ik jou was, zou ik dat soort informatie voor me houden.’

De agent keek haar ongemakkelijk aan. Ze boog zich naar hem toe en fluisterde: *'My lips are sealed.'* Ze gaf hem een knipoog, wetende dat de agent anders nog wekenlang het mikpunt van pesterijen van haar collega's zou zijn.

Ze zwaaide even naar mevrouw Van Oldebarneveld, maar in plaats van terug te zwaaien deinsde de oude dame geschrokken naar achteren en verdween ze achter de gordijntjes, die keurig op hun plaats terugvielen.

Lucy nam nog een laatste stevige trek van haar sigaartje en gooide het restant weg. Ze maakte aanstalten om naar binnen te lopen, maar bedacht zich. 'Ik zou mevrouw Van Oldebarneveld zo meteen willen spreken. Regel jij dat voor me?'

De agent knikte, waarna ze zich omdraaide. Klakkend op haar hoge hakken beklom ze, langzaam om geen detail over het hoofd te zien, de stenen trap op die naar de wijd openstaande deur leidde. Alles nam ze in zich op.

De hal rook sterk naar boenwas. Iemand hield de boel blijkbaar flink schoon. Ze had geen flauw idee of ze er iets mee kon, maar ze haalde haar mobiel tevoorschijn en maakte er een notitie van. Behoedzaam liep ze verder.

Het slachtoffer woonde in een appartement dat zich op de tweede en derde verdieping bevond. Lucy liep meteen de trap op, langs de voordeur van mevrouw Van Oldebarneveld. Ze zou later een plattegrond van het gehele pand opvragen, maar nu moest ze eerst naar het slachtoffer gaan kijken.

Boven aan de trap trof ze Smit, van de technische recherche. Hij was de schouwarts, die het lichaam ter plekke zou schouwen. Gekleed in een speciaal wit pak en met blauwe plastic zakken aan zijn voeten stond de forensisch onder-

zoeker tegen de trapeleuning geleund, wachtend totdat hij naar binnen mocht om het lichaam te onderzoeken. Naast hem stond een koffertje met daarin alle spullen die hij nodig had.

Lucy groette hem en hij groette terug. Smit was zo'n man die ondanks zijn leeftijd almaar knapper werd; zijn haar was mooi grijzend en hij was lang. Ze durfde te wedden dat hij onder zijn witte weinig sexy uniform een prachtig maatpak droeg en dat er onder de blauwe plastic zakken Italiaanse schoenen verstopt zaten, vast en zeker gekocht in een pittoresk stadje waar een oude schoenmaker, half blind en doof, de schoenen zelf had vervaardigd.

'Kun je niet naar binnen?' vroeg ze.

'Ik sta hier niet voor mijn lol, juffrouw Lam,' antwoordde Smit kortaf. Hij was een van de weinige mensen die haar achternaam op z'n Nederlands uitspraken. Zelf stelde ze zich altijd voor met de Engelse uitspraak.

Smit was berucht om zijn chagrijnige buien, waardoor iedereen het liefst met een grote boog om hem heen liep. Zo ook Pinas, die een hekel aan de kerel had. Lucy was absoluut niet van hem onder de indruk; ze durfde het zelfs aan Smit aan te spreken of tegen hem in te gaan als hij zo'n bui had.

'Veenstra is nog bezig, zoals je zelf zou hebben kunnen zien als je meteen de plaats delict had bekeken.'

'Ik ga zo kijken,' zei Lucy.

'Ze ligt er mooi bij – screen haast,' zei Smit op een toon alsof hij het over een nieuw technisch speeltje had in plaats van over een dode vrouw.

Lucy dacht na over een gepaste opmerking, maar er schoot haar niets te binnen, dus hield ze haar mond.

‘Het zou zo een natuurlijke dood kunnen zijn – tenminste, als al dat bloed er niet had gelegen.’

‘Messteken? Kogelwonden?’

‘Ziet het eruit alsof ik je daar al antwoord op kan geven?’ Geërgerd staarde Smit haar aan. ‘Heb ik het lichaam soms al kunnen schouwen?’

‘Waarschijnlijk niet,’ antwoordde Lucy, allerminst van haar stuk gebracht. ‘Enig idee of Veenstra nog lang bezig is?’

‘Dat moet je hem zelf vragen. Nog meer voor de hand liggende vragen, juffrouw Lam?’

‘Nee, ik geloof dat ik dáár klaar mee ben.’

‘Fijn,’ zei Smit, en hij draaide haar zijn rug toe. Einde gesprek. Dat was duidelijk.

‘Toch heel erg bedankt,’ zei Lucy beleefd. Zeker wist ze het niet, maar ze meende een ‘Het is al goed’ te horen in het gemompel dat daarop volgde.

Voordat ze zich naar het appartement omdraaide, ademde ze diep in en blies de lucht puffend weer uit. Daarbij hield ze haar ogen dicht. Het was een kort ritueel vlak voordat ze een dode moest bekijken dat ze zichzelf had aangeleerd. Het gaf haar de concentratie die ze nodig had.

Hoewel ze tijdens haar opleiding en in de eerste jaren als agent al verscheidene lijken had gezien, in diverse stadia van ontbinding, kon ze maar niet wennen aan het moment dat ze een lijk voor de eerste keer moest bekijken. Ze werd altijd getroffen door de intimiteit van dat moment: iemand, een ander mens, was doodgegaan en in dezelfde houding blijven liggen, zitten of hangen.

Later, als het lichaam op de steriele snijtafel van de pa-

tholoog-anatoom lag, voelde ze die intimiteit, die gekoppeld was aan een bepaalde wanhoop, niet meer. Daar zorgde de onpersoonlijke omgeving wel voor. Maar het was nooit een gebeurtenis waar ze naar uitzag. Ze zou later wel vragen wanneer bij deze dode de sectie zou plaatsvinden.

Enkele meters voor de deuropening bleef Lucy staan. Van hieraf kon ze de vrouw zien liggen. De fotograaf bewoog zich als een koorddanser om het zielloze lichaam heen.

Aandachtig bekeek ze de gemeenschappelijke hal, de muren en het plafond. De vloer was van hout. Bij de voordeur van de vrouw lag een WELKOM-mat van het type dertien in een dozijn. Lucy zag dat hij gloednieuw was. Ernaast lag een doek, met in het midden een natte plek. Van de agent beneden had ze begrepen dat mevrouw Van Oldebarneveld had moeten overgeven nadat ze het lichaam had gevonden. Vandaar die nattigheid, waarschijnlijk.

Ze liep naar de openstaande deur, zodat ze de vrouw en de locatie beter in zich kon opnemen. Lucy schatte in dat de hal hooguit vier flinke stappen groot was. De vrouw lag op de drempel tussen de hal en de huiskamer voorover op de grond, alsof ze zich in gebed richtte tot Mekka. Haar lange blonde haar lag als een waaier om haar heen, zodat Lucy haar gezicht niet kon zien. Eén arm hield ze beschermend voor haar buik, terwijl ze haar andere arm naar voren had gestoken, alsof ze om een aalmoes vroeg, hoewel haar hand gesloten was.

Lucy fronste haar wenkbrauwen. Iets aan de hand eiste haar aandacht op; ze wist alleen niet wat. Lucy boog door haar knieën en ging op handen en voeten voor de deur zitten. Om op hetzelfde niveau als de hand te komen, boog ze zich zo ver mogelijk naar voren en naar beneden. Er zat iets

in die hand; dat moest wel. Waarom zou ze hem anders dicht hebben?

Ze verlegde haar aandacht naar de rest van het lichaam. De beschermende hand tegen haar buik kon aangeven dat ze op die plek neergestoken of doodgeschoten was. Smit zou zoeken naar de ingangs- en uitgangswonden.

Ze keek verder. Vooral de donkere vlek die onder het slachtoffer zichtbaar was viel op: bloed, veel bloed. Inmiddels was het opgedroogd en was de helderrode kleur in zwart veranderd.

In het halletje lag onder de kapstok een jas op de grond. Lucy zag dat het lusje gescheurd was. Tegen de houten plint naar de huiskamer lag een huidkleurig potloodje. Lucy herkende het als afkomstig van Ikea.

Links stond de deur naar de badkamer open. Voor zover ze vanaf haar plek op de grond kon zien, zag die er netjes uit. Ze wilde naar binnen, maar wist dat ze het protocol moest volgen. Er zat niets anders op dan de heren van de technische recherche hun werk te laten doen en haar eigen inspectie van het appartement uit te stellen. Ze stond op, draaide zich om en keek recht in het gezicht van Pinas.

‘Ah, je bent er,’ begroette Lucy haar collega.

‘Ik hoorde van Witteveen dat jij de leiding hebt?’ bromde Pinas.

‘Yep.’

‘Ik herinner me mijn eerste keer nog,’ zei hij peinzend.

‘Heb je die zaak toen opgelost?’

Pinas schudde zijn hoofd. ‘Het was niet zo’n flitsende start, maar jij doet het vast beter.’

‘Weten we al wie het is?’

Pinas haalde zijn notitieblokje uit de achterzak van zijn broek tevoorschijn. ‘Volgens mevrouw Van Oldebarneveld van de begane grond heet het slachtoffer Karin. Zij is ook degene die haar gevonden heeft.’

Fronsend bekeek Lucy haar collega. ‘Ik neem aan dat Karin ook een achternaam heeft?’

‘Post. Karin Post.’

Lucy trok haar wenkbrauwen op. ‘Die boekrecensent?’

‘Welkom, welkom,’ begroette Judith Anneleen en Romeo. ‘Wat ontzettend leuk dat jullie er zijn! Romeo, wat zie je er weer prachtig uit. Komt dat pak uit je eigen collectie?’

Romeo knikte en gaf Judith drie zoenen, waarna hij met zijn blik Arnoud zocht.

‘Hij is in de woonkamer,’ zei Judith lachend. ‘Mét de champagne.’

Romeo grinnikte en liep meteen door.

Anneleen knuffelde Judith vol overtuiging, zoals ze altijd deed. Judith voelde zich er altijd een beetje ongemakkelijk onder, maar onderging het maar gewoon. Vroeger bij haar thuis waren ze nooit zo lijfelijk geweest.

‘Ik heb iets voor je. Een cadeautje van Dyanty. Toen ze hoorde dat we naar jullie gingen, wilde ze per se een tekening voor tante Ju en oom Arnie maken.’ Anneleen haalde de opgerolde tekening uit haar tas.

Judith pakte hem aan en rolde hem uit. Het waren felgekleurde strepen, kriskras door elkaar op een wit vel. ‘O, wat mooi.’ Ze meende het oprecht.